

Közgazdász

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

A politikai gazdaságtan tanszék felkészült az új tanévre

Írta: Bedó Gyula

A politikai gazdaságtan tanszéknek — mint egyetemünk egyik legfontosabb alaptárgyát oktató tanszéknek — különösen felelősségteljes és szép feladatai vannak olyan közgazdászok képzésében, akik leginkább megfelelnek azoknak a követelményeknek, amelyeket népi demokráciánk fejlődésének új szakaszában pártunk III. kongresszusa a közgazdászok elé tűz.

Tanszékünk nagyobb részt már felkészült a következő tanévre. Alaposan elemeztük az elmúlt tanév oktató- és nevelőmunkánk eredményeit és hibáit. Ebből kiindulva igyekeztünk kialakítani jövőévi feladatainkat.

A tanszék legfőbb feladatainak tekinteti: olyan módon oktatni a politikai gazdaságtant, hogy gazdasági életünk, pártunk III. kongresszusán felvetett kulcsproblémáit a hallgatók alaposan megismerjék és azok megoldásáért való harcot népgazdaságunk különböző területein élethivatásuknak tekintik.

Hogyan képzeljük a következő tanév oktatómunkáját, hogy az adott körülmények között a legeredményesebb legyen?

Biztosítanunk kell mindezekelőtt az oktatás magas színvonalát, egységességét, a hallgatóknak nyújtandó maximális segítséget, valamint a számonkérésnél magas követelményeket. Az előadások magas színvonalát és egységességét az biztosítja, hogy a tanszék legképzettebb elvtársai tartják. Egy évfolyamon mindig ugyanazok. (Az I. évfolyamon Kádár elvtárs, a II. évfolyamon Nagy Tamás elvtárs.) Ez évben biztosítani tudjuk (a szocializmus előadásairól van szó elsősorban), hogy a magyar valóságot az eddigénél sokkal jobban megismertessük a hallgatókkal. Ezt lehetővé teszi, hogy a tanszék

több tagja állandó kapcsolatban van az Országos Tervhivattal, a KSH-val, illetve az egyes szakminisztériumokkal. Ez lehetőséget teremt az elmélet és gyakorlat egészséges kapcsolatának és egységének a bemutatására. Hogy e lehetőséget mennyire használjuk ki, az ma már mindinkább tőlünk függ.

A szemináriumokat is eredményesebbé tudjuk tenni, ha a múltévi formához képest bizonyos változtatást hajtunk végre. Az I. évfolyamon, ahol a hallgatók még döntően a középiskolai tanulási módszerekkel tanulnak, feladatunk, hogy megismertessük őket az egyetemi tanulási módszerrel. Ezért az

I. évfolyamon az első 1—2 szemináriumot arra fordítjuk, hogy közösen gyakoroljuk az irodalomjegyzetelést, megbeszéljük az irodalom használatát a tanuláshoz, a szemináriumokra való felkészülést, vagyis az anyag minél jobb elsajátításának módjait.

A szemináriumok itt 2 órák lesznek, s az anyag legfontosabb és legnehezebb elvi kérdéseit tárgyalják részletesen, az előadás, a jegyzet és a kötelező irodalom alapján. Lesznek olyan témák is, amelyekből egyáltalán nem tartunk szemináriumot, hogy az imént említett főbb kérdéseket a hallgatóság alaposabban megérthesse.

A II. éven, ahol a hallgatók politikai gazdaságtani tudása már lényegesen nagyobb, néhány olyan szemináriumot is tartunk, amelyet egy-egy legjobb hallgató előre elkészített 20—25 perces kiselőadásával vezetünk be; az előadást megvitatjuk és a vita kapcsán felmerült problematikus kérdéseket a szemináriumon közösen megvitatjuk.

Ezzel elérjük, hogy a szocializmus politikai gazdaságtanának legfőbb kér-

déseit több órán keresztül sokkal elmélyültebben tárgyaljuk meg, mint eddig.

A IV. évfolyamon a szocializmus politikai gazdaságtana speciális problémái c. kollégium keretében újszólván csak a magyar gazdasági élet jelenlegi problémáiból tartunk rendszeresen 3 órás szemináriumokat, melyet minden esetben egy-egy hallgató nagyobblektetű — 15—20 oldalas — előre sokszorosított előadása alapján vezetünk. Természetesen e tárgy keretében is lesznek előadások, amelyeket részben a gyakorlati életben jelenleg is dolgozó külső szakemberek, részben pedig a tanszék tagjai tartanak meg.

Mind a Tőke szemináriumok, mind az elméleti történeti szemináriumok színvonalát is emelni kívánjuk azzal, hogy egyrészt több időt biztosítunk a hallgatók felkészüléséhez, másrészt itt is kiválasztjuk a legproblematisabb részeket és azokat több órán keresztül tárgyaljuk.

A szemináriumok egységessége érdekében és a legfőbb pedagógiai módszerek alkalmazása érdekében a szemináriumvezetőknek rendszeresen előkészítő értekezleteket tartunk. Ezeket az értekezleteken beszéljük meg, hogy milyen kérdéseket és hogyan tárgyaljunk meg a szemináriumokban. A hallgatók tanulását kívánjuk segíteni azzal is, hogy a tanszék könyvtárában rendszeresen inspekción tartunk, hogy a tanulás közben felmerült problémákon segítsük a hallgatókat. A szemináriumon kívüli külön kívánunk foglalkozni azokkal a hallgatókkal, akiknek különös nehézséget okoz a politikai gazdaságtan elsajátítása. Ugyancsak külön foglalkozunk majd azokkal a legérdekesebb és leghetesebb hallgatókkal, akik a politikai gazdaságtannal behatóbban kívánunk foglalkozni. A hallgatók tanulását kívánjuk még segíteni azzal is, hogy eltérően az eddigi évektől, már

az év elején a hallgatók rendelkezésére bocsátjuk a tananyag teljes programját, az irodalomjegyzéket és az ellenőrző kérdéseket.

Mindezt a tanszék már gondosan elkészítette és a minisztérium is jóváhagyta. Olyan irodalomjegyzéket sikerült összeállítanunk — úgy éreztük először — amely figyelembeveszi évfolyamonként a hallgatók eddigi ismereteit és leginkább hozzásegít az anyag megértéséhez és a klaszszikusok legfőbb műveinek megismeréséhez.

Terjedelmét tekintve a heti irodalom politikai gazdaságtanból nem több, mint 20—25 oldal,

s ez az egyetemi jegyzet mellett eredményesen feldolgozható. Arra is törekedtünk az irodalomjegyzék összeállításánál, hogy különösen az I. évfolyamon, ahol nagyon nagy nehézséget jelent a Tőke tanulmányozása, olyan részeket adtunk meg kötelező irodalomként, amely kezdők számára is érthető és ugyanakkor igen fontos kérdéseket tartalmaz.

Természetesen azokat a hallgatókat, akik rendszeresen nem készülnek a politikai gazdaságtan szemináriumokra, a szemináriumvezetők úgynevezett kötelező kollokviumokra hívják be évközben, s aki e kollokviumokon nem felel meg, azt a szeminárium vezetője mindaddig nem engedí vizsgára, míg a számára kijelölt anyagot el nem sajátította.

A következő tanév előkészítésével kapcsolatban még hátralévő feladatait a tanszék továbbra is igen komolyan veszi, hogy szeptemberben teljes felkészültséggel várja a hallgatókat. Ilyen módon a siker minden valószínűség szerint nem is marad el. Ehhez azonban elengedhetetlen a hallgatók tudásvágya, lelkesedése és szívós, kitartó munkája.

Kellemes pihenést,
jó nyaralást
minden olvasónknak!

Szívesen megyek Kazincbarci kára

Alig néhány hete hangzott el az egyetemi DISZ-bizottság felhívása: „Jelentkeztek munkára a kazincbarcikai építkezéshez”. Igaz, hogy az agitációs munka kissé gyenge volt a felhívás nem talált kellő visszhangra, de azokban a hallgatókban, akik Sztálinváros építésében oly sok érdemet szereztek maguknak, akiket oly sok kedves emlék fűz szocializmus építő hazánk e hatalmas alkotáshoz — felmerült a gondolat: — Kazincbarcika... sokat hallottam már róla, de mégsem ismerem elég jól. — És most felidéződnek a sztálinvárosi emlékek: a vidám munka, a zenés, dalos esték, a vasárnapi csónakázás a Dunán: egyszerű mindaz, ami széppé érdekessé és egy életre szólóan élményekkel gazdaggá tették a Sztálinvárosban eltöltött heteket. Kazincbarcikán talán még szebb és érdekesebb lesz a munka, élményekben gazdagabb még a sztálinvárosinál is. Ezek a gondolatok születtek az elhatározást: — hogy Kazincbarcikára menjem dolgozni — Bozóki Istvánnal a III. évf. külker. szakos hallgatójával is.

Bozóki elvtárs elsőéves egyetemi hallgató volt, amikor a tanév befejeztével először ment dolgozni Sztálinvárosba. A következő évben ismét jelentkezett, de akkor lemaradt. Még most is sajnálja, hogy késve érkezett a Keleti-pu-ra, ahonnan a brigád elindult. Már akkor elhatározta, hogy ezt pótolni fogja.

Amikor megtudta, hogy lehet jelentkezni a Keleti Főcsatorna építéséhez, az el-

sők között volt, aki jelentkezett.

Az alapszervezetben brigádost szerveztek és szinte naponként várták a híreket a nyári munka szervezéséről. Bozóki elvtárs már korábban is szeretett volna Kazincbarcikára menni. Így aztán még nagyobb volt az öröme, amikor megtudta, hogy nem a Keleti Főcsatornához, hanem Kazincbarcikára megy a brigád.

Régi hagyomány teljesült azzal, hogy a kazincbarcikai kombináthoz mehetek dolgozni.

Sokat hallottam már a városról és ifjú építőinek szép teljesítményeiről. Magam is szeretném megismerni a várost és az ott folyó munkát. Egy ilyen munkán való részvétel szép élményekkel gazdagítja az ember életét. Augusztus 20-án üdülni megyek. A kazincbarcikai keresetemből akarok az üdülésre is félretenni. — Azt is elmondja Bozóki elvtárs, hogy még semmi szerzeteset nem tud a munka szervezéséről. Jó lenne, ha a DISZ-bizottság részletesen tájékoztatná a kazincbarcikai munkán résztvevőket az elszállásolásról, stb.

Bozóki elvtárs csak egy a sok közül, akik nagy lelkesedéssel készülnek a nyári munkára. Valamennyiüket büszke lelkesedés fűti szocializmus építő hazánk nagy alkotása: Kazincbarcika iránt. Kívánunk jó munkát és a munka után jó pihenést Kazincbarcika ifjú egyetemista építőinek.

Segítség az árvízkarosultaknak

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Központi könyvtárának dolgozói 1954 július hó 23-án tartott megbeszélésükön elhatározták, hogy csatlakozva az ország dolgozóinak az árvízkarosultak segítségére irányuló akciójához, a havi illetményeikből felajánlott pénzbeli segítségen túl felajánlják, hogy egy árvízűjtő közszépen a könyvtár fölőspéldányaiából és a dolgozók könyvtárjaikból, társadalmi munkában 300 kötetes könyvtárt létesítsenek.

DUNÁNTÚLI UTINAPLÓ

„Megbízom, hogy Zala megyében a földműveszövetkezeteknél, járási szövetségeknél, megyei szövetségnél a statisztikai adatszolgáltatás menetét tanulmányozza.” — Így szól a megbízás, mellyel zsebünkben július 15-én reggel felülünk a nagykanizsai gyorsra, Olasz Jancsi és én, kik — több harmincéves közgazdással együtt — a Szövetkezetek Országos Szövetségében végzett négyhetes munkánk után tehát megnézzük a középfokú és az alsóbb szervek munkáját is. A következőkben nem a munkánk során szerzett tapasztalatokról akarok beszámolni — ezt majd a szakdolgozatban rögzítjük — hanem inkább azokat az élményeket, benyomásokat szeretném leírni, melyek nyolcnapos vidéki útunk során értek bennünket.

Július 15. Csütörtök. Bár még kora hajnal van, a Déli-pályaudvar felé tekintélyes emberáradat mozog, körítve természetesen még tekintélyesebb csomagáradattal. Az üdülmi vágyók száza ostromolják az üdülőhelyeket, hiszen hosszú az út a Balaton partjáiig. Nagynehezen mi is biztosítjuk üdülőhelyeinket, de bizony csak Balaton-álgáig foglaljuk le, Aligától

alig-alig ülünk, hiszen lehetetlen elszakadni az ablaktól. Utitársaink, csakúgy mint mi, szintén az ablakhoz tódulnak s gyönyörködnek az évről évre megcsodált, de azért minden alkalommal újszerűt nyújtó csodálatos panorámában: a magyar tenger gyönyörű vidékén.

Reggel pompás napsütés hangolta jókedvre a nyaralókat, de mire a Balatonhoz ér vonatunk, már komor esőfelhők rajzolnak bizarr mintákat az égboltozatra, néhány megriadt kis bárányfelhőt kergette maguk előtt. A búcsúzó emberek végig a Balaton partján nem jó napot, jó utat, vagy hasonlót, hanem jó időt kívánnak egymásnak.

Július 16, 17, 18, 19.

Feleslegesnek tartom a napokénti beszámolót, hiszen most utólag úgy tűnik, mintha minden egyszerre történt volna — egy rövid álom keretében. Nagykanizsán való tartózkodásunk második napján „városnézéssel” töltjük szabadidőnk. Nagykanizsa furcsa kis városka. Nagyon szép főterén impozáns, monumentális szovjet hősi emlékmű. A térből szerteágazó utcák olyanok, mintha egy szeszélyes manó játékházából, minden tervszerűség nélkül rakta volna össze őket. Rendszeretelenül több-

emeletes és földszintes házak váltogatják egymást. A központ a „város” maga kicsi, de annál nagyobb az azt környező falu-jellegű település. Az ember, ha a várossal ismerkedik, arra gondol: „Na, most mindjárt beérek a városba” s már kinn is van belőle! Mindenütt, utcán, hivatalban, üzletben „zalaiasan” beszélnek.

A borbély ugyanolyan erőszakos, mint Pesten, addig-addig mesterkedik, míg a végén 3 forintot kell fizetnünk egy borotválásért.

Szombaton autobusszal megyünk Galambokra, megnézni a helyi földműveszövetkezet munkáját. Galambok sáros kis falu Kanizsától 14—15 kilométerre.

Hasonlóan, változatosan telik el ittartózkodásunk többi napja is. A változatoságról egyébként az időjárás is gondoskodik, mert felváltva, hol délelőtt, hol délután zuhog az eső.

A Népüfjében rendkívül bájos, fiatal kislány osztoztatja a fagyaltot, aminek az a következménye, hogy dagdorra esszük magunkat fagyalttal s vacsorázni sem bírunk.

Este, mintha otthon, Pesten lennénk. A Kultúrparkban ugyanis Feleky Kamill, Misoga László, Galambos Erzi, Barna Anci művészetében gyönyörködünk sokszáz zalaegerszegi „bennszülöttel” együtt.

Július 20. Kedd.

Egyik legizgalmasabb napja ez vidéki látogatásunknak. Ma kell ugyanis Zalaegerszegre átmennünk. A jármű, amelyen utunkat megtesszük: repülőgép! Egyikünk sem ült még repülőgépen (kivéve a Vidám Park körhintáját) s izgatottan várjuk az indulás idejét. A város központjából indul a MASZOVLET-busz, s amint benne ülünk, bizony egy kis szorongással látjuk és halljuk, hogy szép kis vihar kerekedett hirtelen. Ómlék az eső, csattog, dübörög az égbolt, villámok cikáznak. No, jól kifogtuk az első repülőutunkat! Mire a röptére érünk és beszállásra kerül a sor, az eső eláll, de az erős szél nem szűnik. Feldübörögnek a motorok, nekifutunk s máris elszakadtunk a földtől. (Csak ugyanilyen simán kerüljük vissza is!) Az erős szélhívás

miatt mintha göröngyös úton mennénk, úgy zötyög, rázkódik a gép. Ennek ellenére azonban rendkívül érdekes az alattunk elsuhanó dímbesdobos zalaí vizsgálat. Húsz percig tart mindössze utunk, s máris Zalaegerszegen vagyunk.

Július 21. Szerda.

Újabb meglepetés: ismerőssel, sőt ismerősökkel találkozunk. A szállodában három-ágyas szobát kapunk, szobátársunk: Egri elvtárs, a SZÖVOSZ dolgozója. A szövetkezetek felvásárlási tevékenységét jött ellenőrizni.

Július 22. Csütörtök.

Hihetetlen, hogy már egy hete úton vagyunk! Néha úgy tűnik, mintha csak az imént hagytuk volna el Budapestet, olyan gyorsan elszaladt ez a nyolc nap, máskor viszont az az érzésünk, hogy nagyon-nagyon régen voltunk szép fővárosunkban, annyi élményben volt részünk e rövid idő alatt! — Igazán sajnáljuk, hogy eljött a visszautazás napja.

Gyönyörű, verőfényes napsütés van, és ez csak növeli önbizalmunkat, amikor „rég” ismerősként szállunk be a hatalmas képmotoros, HA-LIF jelzésű gépmotoros gyomrába.

Egerszegről Szombathelyig húsz, majd Szombathelytől Budapestig hetven percet vagyunk egyfolytában a levegőben! Nagyszerű, feledhetetlen utazás. Felhők között járunk, amikor lepillantok s picit, mozgó mákszem ölik a szemembe. Ember. Ez a kis pont építette az alattunk elmaradozó házakat, utakat, vasutakat, villamos távvezetéseket, gyárakat? Ez építette, tervezte ezt a gépszt, ez hódította meg a levegőt? ... Javasolom, hogy szótárakban, könyvekben, újságokban mindenütt csupa nagybetűvel írjuk az „ember” szót. Így: EMBER. Innen föntről maga az EMBER picit mákszem, de alkotásai, melyek körülveszik Őt, az emberi értelem, emberi munka dicsőségét hirdetik!

Győr környékén látjuk a fékevesztett Dunát. Innen föntről is borzalmas látványt nyújt a szennyes áradat! A távolban feltűnnek a budaí hegyek, majd nemsokára Budapest felett járunk. Néhány kört ír le gépünk és — megérkezünk.

Most már csak az van hátra, hogy tapasztalatainkat, melyeket szakterületünkön észleltünk, a hátralévő egy hét alatt termelési gyakorlatunk „koronájában”, dolgozatunkban rögzítsük.

Látunk, hallottunk, tanultunk — köszönjük. BOTKA ZOLTÁN

Mosolygó Péter egyetemre megy

II. rész

Hat órakeréket ért meg a vonat a Nyugatiba. Tikkszó meleg volt, ilyenkor nyáridőben hat órakeréket javában süt a nap. Otthon ekkor hajlítják legellett a birkákat. Itt a nagy falak közt még melegebbnek érezte Péter a levegőt.

Bátyja, az Ambrus várta. Nem messze lakott — a Váci-út elején — de Péterrel egy negyedórát télt, míg hazaértek. Amultra ejtette az ember-sűrű, a sok autót, a sárga villamosok, s nem tudott velük betelni. Hogy is tudott volna?

Másnap aztán a 49-esel, ahogy a bátyja elmagyarázta — bement az egyetemre. Kedvesen bánták vele. Elkérték az érettségi bizonyítványát, néhány kérdést intéztek hozzá, s már mehetett is haza. Kéltett az egyetem kapuján. Szeme a gellért-helyi Szabadságszoborra esett. Szimbólumot látott benne. A szabad Magyarországot, a vidámságot, a békét, az alkotó munkát és azt, hogy ő és a többi Mosolygó Péter most tanulhat. Nem lesz többet elnyomott parasztyerek, akin mindenki rúghat egyet, s akinek a nyomor, a nélkülözés jutott osztályrészül.

Vidám volt. Örült az életnek. Ifjú volt, tele vágygal és küzdeniakarással.

A kiskörűton haladt végig. Kicsit idegenül mozgott ebben a nagy vá-

rosban, amolyan vidékiesen, ahogy minden vidékre kerülhetetlenül rámondják a pestiek. Délután a két-órásal akart hazamenni, volt még ideje bőven. A Nyugati felé bement egy moziba. Igen jó filmet adtak, hát kapós volt a jegy, de Péter azért bejutott. Innen már egyenesen a vonatához ment, ami aztán vitte zakatolva a nagy reményekkel teli ifjút.

Az apja mellett hamar elszaladt a nyár. Ezre sem vették, hogy már itt a kukoricatermes ideje, s már el is mult. Nem maradt le Péter a munkában sem. Egy sorban az apjával, Hiszen erős gyerek volt.

Ezen a nyáron többször megpendítette a közönségre való bemenetel hírlát Péter. Az új kormánypolitika is őt támogatta, kevesebbet kell headni a tisznek, a tagok nagyobb kedvezményben részesülnek. Javították a tisz munkáját, hogy példát mutassanak az egyenlően dolgozó parasztoznak.

Nehezen akart bemeni az öreg Mosolygó, de aztán mikor a tisz elhívta őt, mint jól dolgozó parasztot, hogy nézze meg a gazdaságot, elámult és megrögt a jég. Mosolygó Ambrus tagja lett a következő gazdasági évben a termelészövetkezethez. De nem is akármilyen, hanem brigádvételező. Jó munkával érdemelte ki. Szerették. Lassan elmentek már a golyák is. Készülődtek a fecskek, s velük együtt Mosolygó Péter, az új életre, az

egyetemre. Mert augusztus derekán értesítést kapott az egyetemről, hogy felvették a legmagasabb ösztöndíjjal. A diákokonak a Veres Pálné-utca-ban lesz. Nem tudta hol van ez az utca, de azt már hallotta, hogy lakott ebben Petőfi Sándor és Ady Endre is, valamikor régen.

Az utolsó napok izgalmaival, csomagolással teltek el. Mosolygóné nem az első gyereket indította útnak Eppen ezért volt tapasztalata. Fehérnemű, zokni, törülköző, no meg ami kell még egy legényember háztartásához, mind-mind helyet találtak abban a nagy veres bőröndben, amit a keresztanyjától kapott Péter. Az aktatáska meg megtelt a drága anyai kéz által készített mákoskalács-csal, pogácsával, s a jobbnál jobb süteményekkel.

Nagy csomagokkal kísérték ki Pétert az anyja meg az apja a vasúthoz. Mosolygóné kicsit szorongatta a zsebkendőt a kezében, s bizony sokszor kedves szemébe emelte. Híháno, nehéz volt a válás a fiától, aki olyan egy volt velük, jóra való, szofogadó.

Vitte újra a vonat Pétert, de most már nem két napra, hanem négy évre, s talán örökre. Most ő már városi ember lesz, elszakad a tanyától, a kisvárostól s csak nagyrítán tog majd csak hazalátogatni.

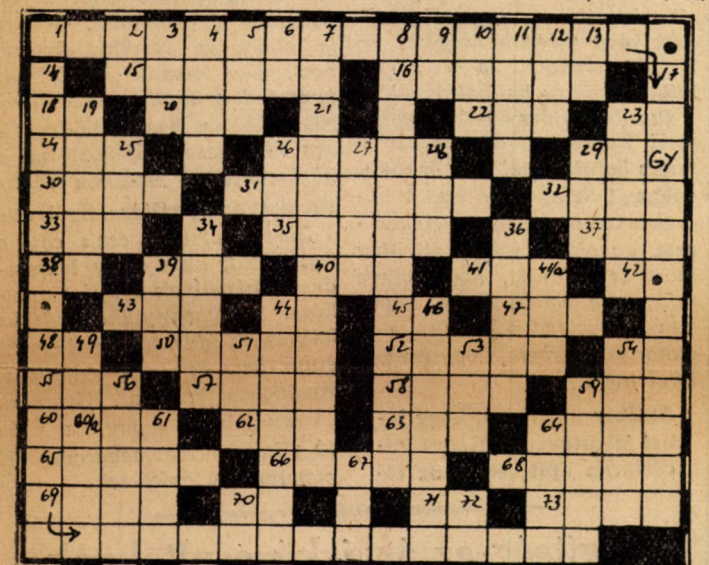
(Vége.)

Arany János (1817–1882)

Arany János 1817-ben született Nagyszalonán. Gyermekkorát földműves apja kis házában töltötte. Az Alföld, a falusi élet mindig vonzotta. Számos versében emlékezik meg róla. Például: „Vásárbán”. Szoros lelki-barátságba került Petőfivel, Petőfi halálával Arany forradalmisága elvesztette illethető forrását. A forradalom bukása, a magyar szabadságharc leverése, a magyar nép sorsának tragikus fordulatát megtörté erejét. Hangulata ráneheztelt népe elcsesztésének és az önkényuralom zsarnokaságának keserű, kínzó hatalma. A nemzet gyászra hallgatásra kötelezte. „Ha valami engem közelről, mélyről sebez, hallgatók!” — írja Arany.

VIZSZINTES: 1. Idézet Arany egyik

elégikus hangú költeményéből, melyben Petőfi elvesztése fölötti fájdalomát fejezi ki. 15. Ausztráliai állat. 16. Gúnyos hangnem. 17. Római 500. 18. Nyalásróvidítés. 20. „Kis... áll... a nagy Duna mentében” (Petőfi). 21. Római 50. 22. Vissza: Gléda. 23. Részlet a Merkurból. 24. Vissza: cseh-szlovák gépmárka. (Fonetikusán.) 25. Vissza: beitta vala. 29. A függőleges 7. folytatása. 30. A szerelmi költséget mészája. (A 4. kockába TO.). 31. Rossz termő az ilyen talaj. 32. Vissza: toll — oroszul. (Fonetikusán.) 33. Bortermő vidékünk. 35. Névelővel: ragadozó állat. 37. Mézes közepel. 38. Csont latinul. 39. Rajzeszköz. 40. Számár — franciául. 41. Régi nép. 42. Őres sír! 43. Szépmondás. 44.

„SZAKÉRETTSÉGIS”

III. RÉSZ

A tanulásban a sok gondolkodás ellenére is javulás mutatkozott. Politikai gazdaságtanból négyes dolgozatot írt. A számvitelt is megértette.

Amikor javult a tanulmányi eredménye, segített azoknak is, akik még gyengébbek voltak.

Egy-két együttes tanulás után nagyon megkedvelték a tanítási módszerét és ezután inkább fordultak hozzá, mint az ötos tanulókhöz. Zoli azért tudott ezekkel bábni, mert hat hónapra keresztül ő is gyenge volt és így tudta azt, hogy milyen módszert szeretnek a gyenge tanulók. Nagy Jóska az osztály leggyengébb tanulója mindig hozzáfordult segítségért, bár a tanulójárja, aki mellett ült, ötos tanuló. Zoli, amikor rávezette őt a matematika példa megoldására, akkor jobban örült neki, mint Kolumbus, amikor szárazföldet látott.

A vizsgaláz egyre nőtt. Ha három-négyen a tanulóba maradtak, akkor mindig az érettségiről beszélgettek. Aradi tudott a leg-többet beszélni erről, mert neki több ismerőse érettségizett és ezek elmondták neki, hogy milyen szigorú vizsga az érettségizés. A könyvekben egyre forgatták a lapokat és számolták, hogy hány óra kell még ahhoz, hogy a végére érjenek. A tanárok is egyre gyakrabban beszéltek a vizsga lefolyásáról. Ilyen beszélgetésekkor a vizsga nem volt messze, de ha fellapozták a nap-tárt vagy a könyvet, akkor azt kellett tapasztalniuk, hogy még elég messze van.

Március 15-én alkalom adódott arra, hogy Zoli hazamehessen. Otthon volt a bátyja is, akivel karácsony óta nem találkozott.

Tizenötödiken a helyi DISZ-szervezet műsort szolgáltatót Nagybutyán. A műsort Zoli is elment megnézni a bátyjával, azzal a kikötéssel, hogy 7 órakeréket otthagyták, nehogy lekéssék a vonatot.

Jóval a műsorkezdés előtt ott voltak, de Zoli Valival nem beszélte. Zoli látta, hogy Vali nagyon megváltozott, mert olyan komor képet vágott, mintha haragudna rá. Egy-két szót szölt hozzá, de a válasz nagyon rövid volt.

★

Amikor készen voltak a melegágyak és kezelni jártak, Zoli mindig utoljára ment reggelenként melegágyat locsolni. A többiek akkorára az utolsó ágyat locsolták, vagy már be is fejezték. Tehát Zoli, aki utoljára jött, egyedül maradt. Mire befejezte az ágykezelést, akkorára kisütött a szép tavasz nap is. A munka után leült a kertben pihenni, akkorára Vali is megjelent az ő kertjében. Lassan és csendesen kerekült be, úgy, hogy Zoli csak később vette észre.

Kezdetben a kerítésen keresztül szórakoztak, majd amikor egészen megbarátkoztak, akkor Vali rést nyitott a kerítésen és átjött a melegágyas kertbe azzal az ürüggyel, hogy a dohány melegágyakat akarja megnézni.

Ha gyomláttak, akkor segített Zolinak, de a Vali keze sokkal ügyesebben járt, mint a Zolié. Többször átjött a nővére is, aki szintén csinos leány. Ilyenkor Zoli haladt a munkával, mert hárman gyomláttak. Erre azonban rájött a csoport többi fiatalja is, hogy Zoliék mindig együtt vannak a melegágyas kertben. Különösen egy szemtelen kislány, aki a Vali barátja volt. Ha észrevette, hogy Zoli a melegágyas kertben van, azonnal kiabált Valinak — Zoli már itt van — Persze a buta hallgatott a szóra s előlapkodott.

Zoli jóbarátságba került Valival és a nővérével. Okos beszédjére hallgatott mind a két leány. Beíratkoztak a tisz DISZ-szervezetébe. Résztvettek a kultúrcsoport munkájában is. A kultúrcsoport megtanulta a „MELYSZANTAS” című színdarabot, amelyet több helyen adtak elő.

Amikor a Kisteleki bokorba menek szerepelt. Zolinak a kocsin csak Vali mellett jutott hely. A körülmények arra kényszerítették, hogy átüljön, mert különben kiesik a kocsiból. Ekkor volt két bogár szeme legközelebb Zolihoz.

Ezután a vasárnap után Zoli is vágyódást érzett Vall után, de a kívánt alkalmat nem akarta elcsúszni. Az volt a gondolata, hogy alapulról nem fog senkit sem csábítani, vagy bolondítani. Nem akart beleszeretni jobban, azért mert hiányoztak azok a tulajdonságok, amelyek Zoli izlését megnyerték volna. Azonban tetszett neki az, hogy bőbeszédű, hajlé-

kony és rugalmas, szinte örökön mozgó. Nem tetszett azonban az, hogy politikailag fejletlen.

★

Zolit május elején behívták a Járásai Tanácsához dolgozni. Mielőtt azonban elment volna — bár minden este hazajárhatott — mintegy búcsúestire készült. Egész nap nem ment sehová. Este azonban kerékpárra ült és elment a melegágyas kertbe. Alig sétált le és fel, Vali megjelent — mint mindig — csendesen és mosolygva, s amikor Zoli ránézett, akkor küldött felé egy pár szót. Igen jó kedve volt, még tréfált is. A Nap ekkor már olyan alacsony volt, hogy a juhász kampójával elérte volna. Körülötte vörös volt az ég és úgy nézett ki, mintha távolban nagy tűz égne. Az égboltra pedig hosszú fénycsóvák nyúltak. A pusztát kezdett csendesedni. A jószágokat behajtották az utcán, réten játszó gyerekek hazamentek, az éneklő madarak is elhagyták, csak néhány székérgörgést és kutyauyagást lehetett hallani a távolban.

Zoli, mielőtt elkezdte volna mondanivalóját Valinak, ő meg-előzte.

— Igaz-e Zoli, hogy maga a tanácsához megy dolgozni.

— Igaz — válaszolta Zoli. — Itt kell hagyni a melegágykezelést, a munkacsapatomat és itt kell hogy hagyjalak téged is.

— Igen — mondja Zoli. — szeret magam engem?

Erre nem válaszolt határozott felelettel, hanem körül beszélt, amelyből azt sem lehetett megérteni, hogy igen, de azt sem, hogy nem. Hosszas beszélgetésre nem volt idő, mert Vallit hívták. Az utolsó percben úgy lecsendesedett, mint a zajos tavasz nap, s csak a szív dobogása vallott arra, hogy holnap is fog élni és dalolni. Mielőtt bement volna, le-szakította a kertjében lévő leg-szebb rózsát és azt mondta:

— Olyan vagyok, mint ez a rózsza, kezébe ajánlom, s őrizze úgy és addig, ahogyan engem őrizne.

Aztán Vali elfutott. Zoli egyedül maradt és hallgatta a távoli nótaszót, nézte a kezében lévő kert legszebb rózsáját és gondolkodott, de maga sem tudta, hogy min.

Hirtelen kerékpárra ült és hazahajtott.

FVB-EREDMÉNYEK

(Összehasonlítás céljából közöljük.)

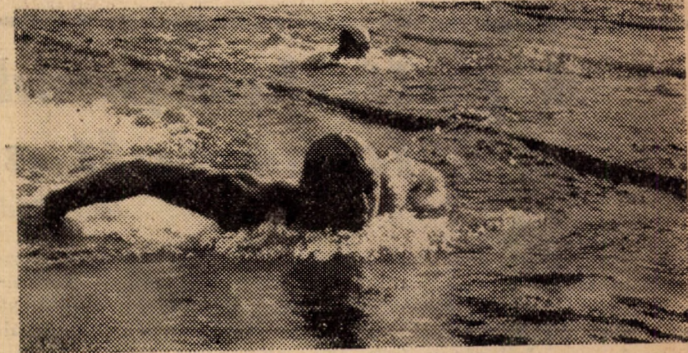
Az előző évi versenyeken a világ főiskolások versenyzői a főbb számokban a következő világbajnoki csúcsokat állították fel:

Atlétika: Férfiak: 100 m: 10,4 mp Szuharjev (SZU) 1951. 1500 m: 3:49,2 p. Beccali (Olaszo.) 1933. 5000 m: 14:20,8 p. Zatopek (Csehszlovákia) 1947. Távulgrás: 761 cm Long (Németo.) 1937. Magasugrás: 197 cm Lánsky (Csehszlovákia, és Sötér (Románia) 1951. Diszkoszvetés: 50,82 m Klies (Magyaro.) 1951. Gerelyvetés: 70,25 m Issak (Eszto.) 1937. Kalapácsvetés: 54,81 m Sorin (SZU) 1951.

Nők: 100 m: 12 mp Preibisch (NDK) 1951 és Walliesewitz (Lengyelo.) 1935. 200 m: 24,8 mp Saunders (Anglia) 1937. 80 m gát: 11,4 mp Csudina (SZU) 1951. Magasugrás: 165 cm Csudina (SZU) 1949. Távulgrás: 595 cm Gyarmati (Magyaro.) Gerelyvetés: 51,50 m. 1949. Diszkoszvetés: 51,24 m. Dumbadze (SZU) 1949.

Úszás: Férfiak: 100 m gyors: 57,6 mp Kádás (Magyaro.) 1951. 400 m gyors: 4:42,9 Csordás (Magyaro.) 1951. 100 m mell: 1:15,5 Giera (NDK) 1951. — alapsúcs: 100 m: pillangó: 1:10 p. Tumpek (Magyaro.) 1951. 3x100 m vegyes: 3:20,4 p Magyarországi 1949.

Nők: 100 m gyors: 1:06,2 p. Temes (Magyaro.) 1949. 400 m gyors: Képet Molnár Edit (Magyar Foto) készítette.

Tumpek Györry, FVB-rekorder, úszás közben.

KAMÉLEON

Járkál köztünk „öntudattal”

Kívül máz hazug habbal,

Piros kívül, mint az alma

Nagy ügyünkért „élne-halna”.

Hol teheti rikolt szája

Mérgező a kritikája,

Kiszínezi tolvaj szöve

Elhitei szájtatókkal.

Eles elvvel kettévágod

Féreg lelket megtalálsod.

Alattomos, belül rágja,

Alattad a fát elvágja.

Kilhasználja, ahol rést lel,

Belédőd a gyilkos késsel.

A bosszúja fekete tűz,

Nemes tettből kaján gúnyt űz.

Tipord elvtárs, ahol éred,

Ne kíméld e szemét népet.

Ó tipor el, ha nem bántod,

Ha nótáját el nem rántod.

Rapi János, III. évf.

Tábori sportélet az első évfolyamon

Július 11-én sportnap keretében zászlóalj-bajnokság volt: sakk, asztalitenisz, röplabda, labdarúgás és atletikai számokban.

Minden számot az 5. század nyert meg. (Közgazdászok)

Sakkban: Furulyások nyertek.

Ping-pongbán: Sidó, Prelovszki.

Röplabdában: Takács, Papp, Nagy, Kecskeméti, Radó, Wolf összeállításban a 4. századot a debreceni Orvostud. Egyetem hallgatóit 3:1 arányban verte meg a csapat.

Nézz a tükörbe

Új lengyel filmvígjáték

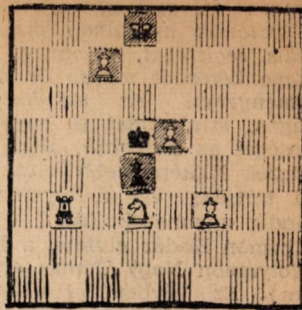
Új, érdekes szatirikus filmet alkotott a lengyel film-művészet. Az új Varsó életéről szól, kigúnyolja az új élet építését závor hibákat, azokat a kellemetlen figurákat, akik nálunk is szép számmal megtalálhatók. A film egy vidéki cipőgyár munkásnőjének varsói kalandjait mondja el. Zongorát akar vásárolni kultúrsoportja részére és közben összetalálkozik a pletykáló, rémhírtérjesztő teagünyökkel, az udvariatlan taxisoforrel, a felesleges hátrányait órák hosszát tagláló, folyton fecsegő hivatali előadóval. Ott van a kellemetlen emberek sorában a türelmetlen gomomba pin-

cér, aki csak a borralalót lemet alkotott a lengyel film-művészet. Az új Varsó életéről szól, kigúnyolja az új élet építését závor hibákat, azokat a kellemetlen figurákat, akik nálunk is szép számmal megtalálhatók. A film egy vidéki cipőgyár munkásnőjének varsói kalandjait mondja el. Zongorát akar vásárolni kultúrsoportja részére és közben összetalálkozik a pletykáló, rémhírtérjesztő teagünyökkel, az udvariatlan taxisoforrel, a felesleges hátrányait órák hosszát tagláló, folyton fecsegő hivatali előadóval. Ott van a kellemetlen emberek sorában a türelmetlen gomomba pin-

Nyolc kellemetlen figurát ismerünk meg a filmben, akik mind megkeserítik a többi ember életét. Egy színész játssza mind a nyolcat, a kiváló lengyel filmművész: Dymsha.

SAKK

3. sz. feladvány

Matt két lépésben.

Szerző: B. Cook.

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem párt- és DISZ-bizottságának, egyetemi tanácsának és szakszervezeti bizottságának lapja. Szerkeszti: a szerkesztőbizottság Felelős szerkesztő: Illés János Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrovtér 8. II. 224 Telefon: 186-850, 192 mellék. Kiadja: a Budapesti Lapkiadó Vállalat Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3 Szikra Lappnyomda Budapest, VIII., Rósk Szilárd-ut. 6 Felelős vezető: Kulcsár Mihály

Az „Életjel” c. új magyar bányászfilm témáját Tardos Tibor írta a szuhakállói bányász-szerencsétlenségéből merítette. A filmet Fábri Zoltán rendezte s legjobb színészeink játsszák

benne a főszerepeket. Az „Életjel” a „Kék vércsék erdejében” c. filmhez hasonlóan ősz elején kerül bemutatásra filmszínházainkban.